

**PŘÍSNĚ
TAJNĚ
SKANDÁLY**

Jaroslav V. Mareš

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Případ vyznamenaného vraha

Podvodníků zná naše historie spousty. Stejně tak máme v naší historii spoustu válečných zločinců, kteří přes své činy trestu unikli. A známe i mnoho „obyčejných“ vrahů, jimž se podařilo uniknout spravedlnosti. Ale příběh válečného zločince, úkladného vraha, který nejenže hned dvakrát uniknul popravě, ale podvodem vylákal nejvyšší státní vyznamenání od samotného prezidenta republiky, ten se v naší historii moc nevidí.

K případu Jiřího Skomarovského, alias Grigorije Jermolenka, jsem se dostal při natáčení reportáže o sériovém vrahovi Hubertu Pilčíkovi. Spisovatel Emil Hruška ve své knize *Převedu vás... Na onen svět* pojednal kromě Pilčíka i příběh karlovarského démona, jehož věhlas se sice v městě samotném v té době takřka dotýkal hvězd, nicméně jeho skutečný osud je dodnes obestřen tajemstvím. S Emilem Hruškou stojíme na kraji Karlových Varů u výstavní vilky, která je s osudem zdejšího fantoma spojena.

Rozhovor se spisovatelem:

V této vile svého času bydlel muž, který si říkal Jiří Skomarovský. Skomarovský se objevil v Karlových Varech někdy koncem léta roku 1945. Provázela ho pověst válečného hrdiny velkého kalibru. Díky této pověsti získal jak tuto krásnou vilku, tak i různé dobré zdroje obživy. Tvrdil o sobě, že má sovětská nejvyšší vyznamenání. Doopravdy získal od prezidenta Beneše česká nejvyšší válečná vyznamenání.

Jako údajný bývalý partyzán a válečný hrdina měl přístup do nejvyšších pater státní i vojenské moci v Karlových Varech. Tyto možnosti využíval beze zbytku. Byl to ten typ člověka, který dokázal velice snadno navazovat styky a ty styky si potom zavazoval různými úmluvami, ale i úplatky různým zbožím, potravinami, alkoholem. Díky takto vysokým společenským stykům se stal v širokém okolí dá se říci legendární osobností.

Jestli bychom měli dát dohromady seznam míst, kde na konci války panovaly největší zmatky, Karlovy Vary mezi nimi budou mít čestné místo. Ve městě samotném tou dobou tvořili drtivou většinu obyvatel Němci, a to jak místní, tak různí uprchlíci před blížícími se frontami. Na začátku května 1945 se k městu přiblížila americká armáda, nicméně

do města nevstoupila. Měla tudíž vést demarkační linie a město samotné měli obsadit Rusové.

V ten moment ale vyrazilo několik Čechů za Američany a snažilo se domluvit převzetí správy města Revolučním národním výborem. Za podpory Američanů se vlády nad městem skutečně ujali. První sovětské jednotky do města dorazily 11. května a začaly město rabovat. Situace se uklidnila až po dvou dnech. Rusové mají ke Karlovým Varům vztah už od doby, kdy se sem jezdil léčit car Petr Veliký.

*Jiří Skomarovský.
(Zdroj: ABS ČR)*

Hrdina vstupuje na scénu

Obsazené město se stává hlavním stanem ruských jednotek na západě Čech. V hotelu Imperial nahrazuje dřívější německé vojenské velitelství velitelství Rudé armády, včetně rezidentury NKVD. Jiří Skomarovský přichází do Karlových Varů na konci léta 1945. Tvrdí o sobě, že je válečný hrdina, a ohání se průkazem partyzána. Prohlašuje o sobě, že se narodil v Lidě, nedaleko Vilnjusu. V místě, kde žil, byl prý považován za Čecha, nicméně je prý národnosti slovenské.

Velmi rychle si získává oblibu a vlivné přátele. Jako válečný hrdina se stává národním správcem prosperujícího statku v městské části Sedlec, kde pracují Němci. Do Karlových Varů tou dobou přicházejí noví obyvatelé z vnitrozemí jen pozvolna, a tak i odsun německého obyvatelstva nějaký čas trvá.

Zatímco Němci pracují, Skomarovský si žije na vysoké noze. Zabývá se černým obchodem. Aby na něj měl klid, uplácí nedostatkovým zbožím všechny důležité činovníky. Předchází si především velitelství Rudé armády. Přímní pamětníci Skomarovského už bohužel nežijí, nicméně

v Karlových Varech jsem našel místního amatérského historika, který má ke Skomarovskému nepřímou osobní vazbu, Kristiána Houfa.

Partyzánský průkaz, který Jiřímu Skomarovskému otevíral všude dveře.

(Zdroj: ABS ČR)

Rozhovor s miestním badateľom:

Já jsem jméno Skomarovský slyšel poprvé z vyprávění mého otce. Můj tatínek přišel do Karlových Varů po 45. roce. Slyšel jsem to jméno, když mi bylo asi 10 let. Můj otec si o Skomarovském povídal se svým bratrem. Já jsem Skomarovskému začal věnovat pozornost až v době, kdy jsem hledal kořeny své rodiny. Hledal jsem kořeny, odkud přišel můj otec, a při tomto pátrání jsem narazil na jeho jméno a začal jsem se o to zajímat blíže.

Mého otce znal tady v Karlových Varech každý, protože otec tu byl v té době jediný fotograf. Fotografoval tady všechny příchozí, ale i německé obyvatelstvo, které se odstěhovalo, nebo bylo odsunuto. Všichni, kdo se stěhovali, potřebovali fotografie do průkazů, takže on se stoprocentně se Skomarovským znal.

V roce 1948 tu měl velkolepou svatbu, na které Skomarovský určitě byl. Možná by se dal najít na filmu, který na svatbě vzniknul. Skomarovského zatkli – tuším – v roce 1949. To jsem se narodil, takže osobně si ho nepamatuji. Mluvil jsem s několika lidmi, kteří tu dobu pamatovali. Mnoho z nich se ale nezajímalo o politiku a o dění kolem sebe. Tato generace už ale vymřela. Víím ale z vyprávění, že ruští vojáci tady prováděli spoustu lumpáren. Nemluvílo se o tom. Obvykle to hodili na neznámého pachatele, i když se vědělo, že to byl Rus.

Skomarovského si nakonec odvezli Rusové. Jak skončil, to nevím. Vzpomenu si na něj ale dost často. Jezdívám kolem jeho vily a vzpomenu si na něj pokaždé, když jedu kolem.

Podvedl samotného prezidenta

Zatímco těsně po válce Jiří Skomarovský tvrdil, že je nositelem nejvyšších sovětských vyznamenání za statečnost v boji, o něco později se mohl pochlubit i těmi českými. Podle informací, které jsem se doslechl, ho měl osobně vyznamenat prezident Edvard Beneš. Neznám ale bohužel termín vyznamenání, ani jaké řády získal. Prosím proto o prověření celé záležitosti v Archivu Pražského hradu a ve Vojenském ústředním archivu.

Žádost
o přiznání charakteru československého partyzána

Ministerstvo zahraniční obchod
Praha

1. Jméno a příjmení žadatele: *Jiří Skomarovský*

2. Dnešní adresa: *233 911 Praha*

3. Původní adresa: *Sedlce u an. Pardubice*

4. Druh služby: *K.Č. A.*

5. Stupeň: *Starší voják*

6. Pohlaví: *muž*

7. Místní příslušnost: *Stará Paka*

8. Původní vojenská jednotka: *1. československý partyzánský sbor*

9. Druh služby: *vojenský velitel*

10. Bydliště: *Sedlce u an. Pardubice*

11. Vojenská služba od roku 1918 – příslušnost od roku 1945 – byl odbojce: *ne*

12. Druh služby: *vojenská služba*

13. Druh služby: *vojenská služba*

14. Druh služby: *vojenská služba*

15. Druh služby: *vojenská služba*

16. Druh služby: *vojenská služba*

17. Druh služby: *vojenská služba*

18. Druh služby: *vojenská služba*

19. Druh služby: *vojenská služba*

20. Druh služby: *vojenská služba*

21. Druh služby: *vojenská služba*

22. Druh služby: *vojenská služba*

23. Druh služby: *vojenská služba*

24. Druh služby: *vojenská služba*

25. Druh služby: *vojenská služba*

26. Druh služby: *vojenská služba*

27. Druh služby: *vojenská služba*

28. Druh služby: *vojenská služba*

29. Druh služby: *vojenská služba*

30. Druh služby: *vojenská služba*

31. Druh služby: *vojenská služba*

32. Druh služby: *vojenská služba*

33. Druh služby: *vojenská služba*

34. Druh služby: *vojenská služba*

35. Druh služby: *vojenská služba*

36. Druh služby: *vojenská služba*

37. Druh služby: *vojenská služba*

38. Druh služby: *vojenská služba*

39. Druh služby: *vojenská služba*

40. Druh služby: *vojenská služba*

41. Druh služby: *vojenská služba*

42. Druh služby: *vojenská služba*

43. Druh služby: *vojenská služba*

44. Druh služby: *vojenská služba*

45. Druh služby: *vojenská služba*

46. Druh služby: *vojenská služba*

47. Druh služby: *vojenská služba*

48. Druh služby: *vojenská služba*

49. Druh služby: *vojenská služba*

50. Druh služby: *vojenská služba*

Žádost o přiznání statusu partyzána. (Zdroj: VÚA)

Štěstěna se na mě tentokrát usmála. Ve vojenském archivu totiž osobní složku Jiřího Skomarovského mají. Dá se z ní vyčíst, že od prezidenta převzal dvě nejvyšší vyznamenání, která mohl civilista získat – Československý válečný kříž 1939 a Medaili za chrabrost. Ve složce se dochovala i žádost o přiznání charakteru československého partyzána. V ní Skomarovský píše, že jako partyzán byl v říjnu 1943 vysazen na Slovensko, později se zúčastnil bojů během Slovenského národního povstání. Na začátku roku 1945 přešel přes Moravu na Příbramsko, kde likvidoval ustupující německé transporty.

Citace z vložky k návrhu na udělení vyznamenání:

V březnu 1945 podminoval trať do Lochovic a zničil tím dva německé vojenské transporty. Zničené vozy je ještě dnes možno vidět. Při výbuchu bylo velké množství německých vojáků pobito. Na trati Lochovice–Příbram zničil železniční most. Koncem března napadl vojenské skladiště Němců ve Skuhrově, stráž byla v boji pobitá, vojenský sklad byl pomocí civilního obyvatelstva rozebraný.

V březnu napadl vojenskou auto kolonu, postupující směrem Louny–Praha. V boji zničil tři nákladní auta s posádkou a s vojenským nákladem, dvě osobní auta zajal a jelikož to byly vyzbrojené vozy, použil je v dalším boji. V Praze bojoval na letišti v Ruzyni a na mostě Legií.

Kdo jiný by si zasloužil medaili za chrabrost i válečný kříž, když ne takový hrdina, chtělo by se říci. Jenže v materiálech je něco, co nesedí. Podle přiznaného statusu byl partyzánem od října 1943 až do května 1945, a to jako člen skupiny „Smrt fašismu“. Jenže tato skupina byla na našem území vysazena v dubnu 1945. Pokud byl jejím členem, seskočil na naše území až v dubnu

Případ vyznamenaného vraha

Detail potvrzení o statusu partyzána. (Zdroj: VÚA)

a nemohl o měsíc dříve podmínovat tratě a likvidovat autokolony. Při podrobném studiu materiálů lze nalézt i další nesrovnalosti. Povídal jsem si o nich s Miroslavem Jelenem, archivářem z Vojenského historického archivu.

Rozhovor s archivářem

prvního oddělení Vojenského historického archivu:

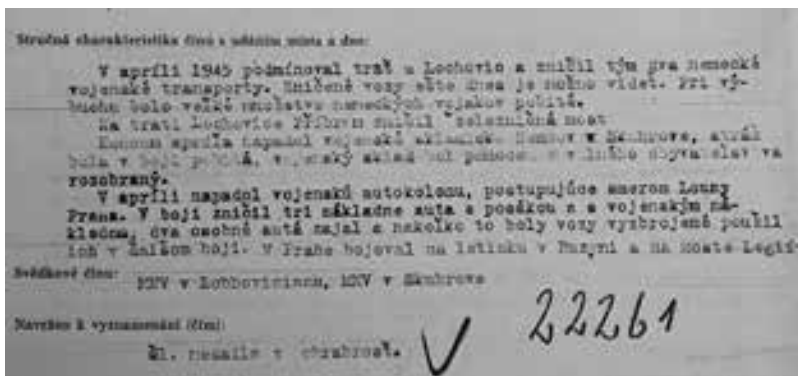
Na spisu Jiřího Skomarovského na první pohled není divného vůbec nic. Tváří se jako standardní dokumentace, kterou my tady máme uloženou u příslušníků partyzánských skupin působících koncem války na našem území. Na první pohled tam skutečně není nic, co by bylo výjimečné.

První, co mě zarazilo, je, že tam chybí jakákoliv zmínka nebo potvrzení o československém státním občanství jmenovaného. Podle zákona mohl status československého partyzána dostat jen občan Československé republiky. Podle

údajů, které vyplnil, se tento člověk narodil někde na rozhraní Běloruska a Litvy. Jako svou národnost udává slovenskou a udává československé státní občanství, ale nemá to ničím podložené.

Druhá zajímavá věc je, že dostal příznání statusu partyzána pro strašně dlouhé období od 15. října 1943 až do května 1945. To také nebylo úplně standardní. Celá ta doba mu byla uznána na základě ověřené kopie jediného potvrzení psaného rukou azbukou, kde byla jakási razítka jakéhosi útvaru zřejmě Rudé armády. Zarazilo mě, že nikdo z příslušných referentů oddělení ministerstva národní obrany toto nějak neověřoval nebo nerozporoval. Jediný doklad, postačující pro udělení tak dlouhé doby činnosti partyzána, to standardní není.

Dá se říci, že tento případ je výjimečný. Já sám jsem se s obdobným nesetkal. Zdá se být možný jenom proto, že k němu došlo v rozjitřeném období konce války a těsně po válce. Domnívám se, že v pozdějších dobách už by takové ničím nepodložené tvrzení neprošlo.

Návrh na udělení vyznamenání Jiřímu Skomarovskému. (Zdroj: VÚA)

Případ vyznamenaného vraha

Skomarovského spis také určuje dobu, kdy Skomarovský ocenění získal – leden 1947. Díky tomu se mi podařilo v Archivu Pražského hradu nalézt několik zmenšených fotografií ze setkání prezidenta Beneše s válečnými hrdiny. Fotografie pořídil pracovník tehdejší Československé tiskové kanceláře a v plné kvalitě by měly být v archivu ČTK. „Nevím ale, jestli na fotografiích svého člověka najdete,“ napsal mi archivář z Hradu.

Na jednu stranu počítačového monitoru si posouvám Skomarovského průkazovou fotografii a na druhou stranu fotky ze setkání na Hradě. Netrvá to ani moc dlouho a je mi jasné, že člověk v proužkovaném saku, tvářící se skromně a nábožně naslouchající slovům pana prezidenta, je Jiří Skomarovský. Bingo! Ano, sešel se s ním. Oklamal samotného prezidenta.

*Prezident Beneš s válečnými hrdiny a Jiřím Skomarovským
na Pražském hradě v lednu 1947. (Zdroj: ČTK)*

Válečný hrdina se přece nemůže držet

Poválečné časy se postupně mění i v Karlových Varech. Zatímco původní německé obyvatelstvo odchází, na jeho místo přicházejí čeští dosídlenci z vnitrozemí. Jiří Skomarovský, zvyklý na život na vysoké noze, přichází kvůli tomu o lacinou pracovní sílu. Situace se pro něj stává nekomfortní. Vidina práce na statku ho natolik odpuzuje, že chce věc řešit na příslušných úřadech. Pochlubit se už může skutečnými vyznamenáními válečného hrdiny, a tak je mu jakožto válečnému hrdinovi také bez okolků vyhověno.

Se spisovatelem Emilem Hruškou hledáme v Sedlci onen statek. Po chvíli vyptávání a hledání zastavujeme před rozsáhlým areálem stojícím trochu stranou od Sedlce. Při pokračování našeho rozhovoru se dostáváme k důležitému mezníku v životě svérázného válečného hrdiny.

Pokračování rozhovoru se spisovatelem:

Obživu obstaral Jiřímu Skomarovskému prosperující statek nedaleko karlovarské části Sedlec. Jiří Skomarovský dostal statek do národní správy na podzim roku 1945. Řeklo by se, že se tu bude mít co ohánět. On se moc neoháněl. O něm bylo známo, že práci příliš neholduje, jeho zálibou byly spíše společenské radovánky, alkohol, hostiny a navazování důležitých styků. V době, kdy tady měl na práci ještě původní německé dělníky, tak mu to velice vyhovovalo, protože nemusel dělat nic a pouze z toho statku těžil.

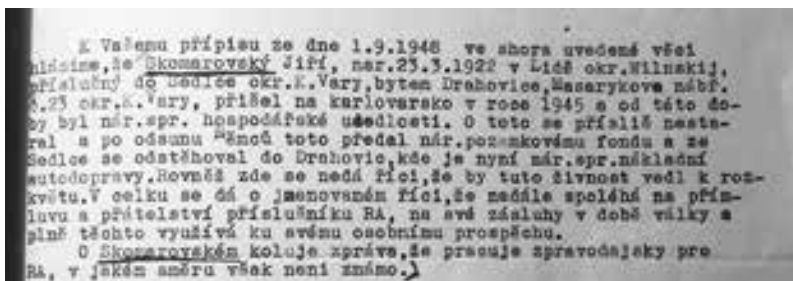
Statku se musel vzdát, protože poté, co Němci museli odejít, tak on s hrůzou zjistil, že by snad musel také pracovat. To se mu samozřejmě nechtělo, a proto požádal o jinou národní správu přímo v Karlových Varech. Bylo mu okamžitě vyho-

věno, a tak vyměnil statek za auta, za dopravní firmu. To pro něj bylo dobré bydlo. Později – už v době vyšetřování – vyšlo najevo, že za války měl být velitelem jakési autoroty.

V té době také spáchal svou první vraždu. V Karlových Varech se v roce 1948 pohyboval muž, o kterém nikdo nevěděl, odkud přišel a co je zač. Nechal si říkat Ivan. Tento muž začal údajně Skomarovského vydírat tím, že prozradí jeho minulost. Skomarovský se rozhodl, že ho fyzicky zlikviduje. Pod záminkou lupu ho proto vylákal do areálu autodopravy a de facto pod dohledem a téměř za asistence karlovarské kriminálky ho tam zastřelil. Tuto vraždu spáchal 11. listopadu 1948.

První vražda

Jiří Skomarovský poté, co se vzdal národního správcovství na statku, dostává do správy speditérskou firmu. V tu dobu už k sobě do Karlových Varů přivádí Karla Bělousova, zatímco on sám opět nepracuje. Nekšeftuje už s nedostatkovými potravinami, ale s auty. Jeho *modus operandi* je jednoduchý: Koupit někde automobil, nechat ho Bělousovem opravit a prodat za několikanásobnou cenu.

Tajně policii byl nějakou dobu podezřelý. (Zdroj: ABS ČR)

V tu dobu je už v hledáčku karlovarské Státní bezpečnosti. V materiálech StB se dochovalo hlášení z 24. září 1948, kde se uvádí, že na statku se o práci příliš nestaral a ani jako národní správce autodopravy nevedl firmu k rozkvětu. O měsíc později v dalším hlášení se objevuje zmínka o tom, že se zapletl do nelegálního převádění lidí za hranice. Záznam končí slovy: „Navrhoval bych jeho výslech a pracovní tábor.“

V tu dobu se ale v Karlových Varech objevuje další podivná existence. Muž, hovořící rusky, si nechává říkat Ivan. Se Skomarovským se evidentně už delší dobu zná. Podle pozdější výpovědi jistého Petra Lyhovského, skutečným jménem Petra Tatjanina, toho času automechanika ve Skomarovského autoprovozu, ho sám Skomarovský přivezl, oblékl a zaměstnal jako závozníka. Po nějakém opileckém incidentu Ivana propouští, nicméně stýká se s ním dál. Nikdo tou dobou zatím netuší, co ti dva spolu měli a mají. Ivan se živí krádežemi. Petr Lyhovský později do protokolu vypoví, že mezi Ivanem a Skomarovským došlo k roztržce. Po ní Skomarovský nabízí Ivanovi převedení za hranice. Když Ivan odmítne, domluví se na společné loupeži ve vinných sklepech Osvobození, sousedících se Skomarovského autodopravou.

Skomarovského manželka Marie hlásí 10. listopadu 1948 na karlovarské kriminálce, že Ivan se následujícího večera chystá vyloupit vinný sklep. Podrobnosti o chystané akci zná Jiří Skomarovský, který prý údajně při zákroku proti zloději rád pomůže. Zatímco příslušníci kriminálky čekají na Ivana ve sklepech, celou zatýkácí akci režíruje Skomarovský. Když se Ivan souká do sklepního okénka, Skomarovský střílí do vzduchu. Ivan se snaží utéct, jenže to už ho Skomarovský trefuje dvěma přesnými zásahy do hlavy. Později tvrdí, že zaslechl výstřel a měl strach, že Ivan zastřelil policistu. Chtěl proto Ivana zneškodnit.

Co na tom, že Ivanova zbraň má plný zásobník. Válečnému hrdinovi kriminalisté věří. Anebo dostali nařídáno věřit mu, a sice

Případ vyznamenaného vraha

Velmi nedbalá rekonstrukce činu v rámci nedbalého vyšetřování.

(Zdroj: ABS ČR)

od místního prokurátora sovětské NKVD. V souhrnné zprávě StB k případu Skomarovský je zmínka, že po incidentu u vinného sklepa byl ještě „třikrát zatčen pro závažná důvodná podezření, byl však vždy na zákrok a intervenci důstojníků RA z hotelu Imperial propuštěn na svobodu“. Později vyšetřovatelé zjišťují, že Ivan byl členem Vlasovovy Ruské osvobozené armády, kterou vytvořili nacisté z ruských válečných zajatců a která jim měla pomoci porazit Stalina. Po válce zůstal v Německu, odkud ilegálně přešel hranice do ČSR a v Karlových Varech potkal Skomarovského. Ale co ten s ním měl do činění...

Převaděč a vášnivý automobilista

Po únorovém převratu v roce 1948 se rozjíždí i velmi výnosný obchod s pašováním lidí za hranice. Zapojuje se do něj i Jiří Skomarovský. Tvrdí o sobě, že je důstojníkem Rudé armády a má volný vstup do hraničního pásma. Své klienty nachází v Plzni. Několik jich skutečně převádí, až naráží na bohatého bývalého podnikatele Osvalda Petlana s manželkou. Petlanovi vlastní nádherný americký automobil Studebaker Champion 1947, který Jiří Skomarovský velmi chce.

V polovině srpna 1949 Petlanovi přijíždějí do Karlových Varů, ale o něco později mizí. Skomarovský je podle všeho převedl za hranice. V jejich Studebakeru ale už jezdí údajný převaděč. Když postupně manželé Skomarovští a jejich známí – manželé

Studebaker Champion. (Zdroj: Wikimedia Commons)

Bélousovi – rozprodávají zlato, šperky a kožichy, které patřily Petlanovým, začínají se nad válečným hrdinou stahovat mračna.

S Emilem Hruškou jsme navštívili ještě jedno místo v okolí Karlových Varů. Tím je nenápadná louka mezi Karlovými Vary a Novou Rolí. V různých odstupech jsou tu rozmístěny studny. Ve skutečnosti se ale jedná o větrací šachty opuštěného dolu.

Dokončení rozhovoru se spisovatelem:

Do jedné z větracích šachet u Nové role Skomarovský společně se svým kumpánem hodil těla svých dalších dvou obětí. Tento zločin se mu ostatně stal osudným. Skomarovský se v té době věnoval černému obchodu a také převaděčství. V Plzni narazil na bohatého plzeňského podnikatele Oskara Petlana. Ten Skomarovského požádal, aby ho převedl spolu s manželkou přes hranici do Západního Německa.

Skomarovský mu to skutečně přislíbil a v polovině srpna roku 1949 se Petlanovi vydali za ním do Karlových varů. Skomarovského motivací byl majetek Petlanových. Skomarovský se chtěl zmocnit především luxusního automobilu Studebaker. Zaplatit za něj ale nechtěl, a tak s komplicem Bélousovem Petlanovy zavraždil a těla hodil do větrací šachty kaolínového dolu.

Zmizení Petlanových se začalo vyšetřovat a Skomarovský jezdil po okolí v automobilu, který Petlanovým dříve patřil. Tím na sebe upoutal pozornost vyšetřovatelů.

Karlovarská kriminálka v listopadu na základě svědectví nechává vyčerpát vodu z jedné ze šachet a na dně nachází těla manželů Petlanových. Zavraždění byli mimořádně silnými údery do hlavy. Dne 5. prosince 1949 je dvojice vrahů, doplněná jejich manželkami, zatčena.

Hledání ostatků Petlanových v prostoru bývalého dolu. (Zdroj: ABS ČR)

Bělousov a Skomarovský se na průběhu vraždy ve výpovědi neshodují. Petlanovy odvedli k Bělousovovým domů, popili spolu a nechali je jít spát. Po půlnoci je měl Skomarovský vzbudit a odvézt za hranice. Jenže namísto toho vzal do ruky kladivo. Zatímco Bělousov tvrdí, že vraždil Skomarovský, podle Skomarovského vraždili společně a každý má na svědomí jednu oběť. Protichůdné výpovědi mají každá jednoho potvrzujícího svědka – manželku.

Skomarovský je poprvé vyslýchaný 6. prosince v Karlových Varech. Před vyšetřovateli kličkuje a vraždu vydává skoro za uvědomělý akt třídního boje. Věděl prý, že Petlan je členem protistátního spiknutí a měl strach, že by ze zahraničí škodil socialistickému zřízení. Jenže vražda je vražda, a když vyšetřovatelé otvírají i odložený případ zastřelení Ivana, je z válečného hrdiny sériový vrah. Pro takové je v poválečném Československu jasný trest: Poprava oběšením.

Jiří Skomarovský po svém zatčení. (Zdroj: ABS ČR)

Nečekaný zvrat

Jiří Skomarovský je převezen k dalšímu vyšetřování do Prahy. Další výslech je naplánovaný na 11. ledna 1950. Podezřelý ale své vyšetřovatele dokonale vyvádí z míry, když svou dosavadní výpověď odvolává. Prohlašuje, že není Jiří Skomarovský, občan ČSR, ale Grigorij Jermolenko, občan Sovětského svazu. Bojovník Rudé armády, později válečný zajatec, který byl přinucen ke vstupu do Ruské osvobozené armády. Za toto své pochybení je připraven pykat a žádá o předání sovětským orgánům.

Grigorij Jermolenko se za Skomarovského vydával kvůli tomu, že bezprostředně po konci války rudoarmějci vlasovce bez soudu popravovali. Jenže teď mu hrozí oprátka. Ale Jermolenko díky svým dobrým kontaktům v hotelu Imperial ví, že pět let po válce už na nově odhalené vlasovce nečeká mistr popravčí, ale několik let v gulagu. No a sovětský gulag je přece jen přijatelnější řešení než československá oprátka. Protokol k případu bez konce je uložený v Archivu bezpečnostních složek. O pozoruhodném příběhu jsem si popovídal s archivářem Petrem Zemanem.

Obsah

Karlštejnská bestie	7
Největší filmový podvod.	35
Případ vyznamenaného vraha.	61
Tajná válka psychotroniců	87
Nikola Šuhaj	113
Harry Jelínek	137
Dracula z Krumlova.	169
Když se estébáci postříleli s policajty.	197
Sexuální atentát	217
Mrtví se bránit nemohou	241
Atentát obloženým chlebem.	267
Vilná fena a císařská milost.	291
Poslední rána Bedřicha Smetany.	313
Hitler z Brna	329

Jaroslav Mareš

PŘÍSNĚ TAJNÉ SKANDÁLY

Obálku navrhl Lukáš Tuma.

Fotografie ABS ČR, Archiv Doparvního podniku Praha, Archiv Geologického ústavu, Archiv hlavního města Praha, archiv Jiřího Kotyky, archiv Jaroslava Čvančary, archiv Josefa Velfla, archiv Martina Kloubka, archiv Martina Šimovce, Archiv Ministerstva vnitra SR, Archiv Sokola Vlašim, archiv Viliama Apfela, archiv Tomáše Bednaříka, depozitář českokrumlovského zámku, Moravský zemský archiv v Brně, ČTK, Klub vojenské historie v Brně, Národní archiv ČR, Národní knihovna Praha, Regionální muzeum a galerie Jičín, SOA Český Krumlov, SOA v Praze, SOA Třeboň, SOA Žďár nad Sázavou, Státní archiv v Nitře, Zpravodaj České psychoenergetické společnosti, VHA, VÚA, Wikimedia Commons.

Redakce Václav Kotrman.

Vydalo Nakladatelství EPOCHA s. r. o.,
Kaprova 12, 110 00 Praha 1,
v roce 2019 jako svou 700. publikaci.

První vydání, 360 stran.

Sazbu a litografii provedl Jaroslav Uhlíř.
Výtiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihy **Nakladatelství EPOCHA** můžete zakoupit u svého knihkupce nebo si je lze objednat písemně na adrese:

Kaprova 12, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

telefonicky na čísle: **224 810 353,**

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**